

Dooppraktijk

Wanneer men een land echt wil leren kennen, moet men niet alleen beschrijvingen van dat land lezen en platenboeken bekijken. Nee, men moet zélf naar dat land toe reizen om het te leren kennen. Een nieuwe auto koopt men meestal ook niet van een plaatje in de krant. Men gaat naar de dealer en men maakt een proefrit.

Wanneer men een kerk of gemeenschap echt wil leren kennen moet men een dienst bijwonen en vragen naar hun dooppraktijk. Wat betekent voor hen de doop, wie dopen ze en wanneer?

Alle kerken of gemeenten die georganiseerd zijn zeggen dat ze dopen. De Rooms Katholieke leden zeggen: Baptizatus sum, dat is: Ik ben gedoopt.

Wij vragen ons dan af of men wel écht gedoopt is, en ieder van de leden zou zich af dienen te vragen: Sum baptizatus, of: Ben ik wel gedoopt?

De kinderdoop

Is de kinderdoop nu wel of niet in de Bijbel geboden als inzetting van Jahweh of als sacrament? Het begrip “sacrament” zoeken we in de Bijbel tevergeefs, volgens dr. Matsken in zijn boek: “Handelingen der 1e Gemeente”. Matsken geeft aan dat een heidens sacrament heel iets anders betekent dan een bijbelse inzetting. Bij een sacrament gebeurt er iets, terwijl een inzetting niets meer (of minder) is dan een gedenken, een betuigen en belijden van iets dat eenmaal gebeurd is. Een sacrament is een heilige handeling waarbij iets magisch gebeurt. Zie tevens J.G. Sutherland: “De Bijbel en de heidense mysteriën”. Wat betreft de kinderdoop zijn we slecht geïnformeerd door de geschiedschrijvers over het al of niet dopen van kleine kinderen, aldus W.A. Strange in zijn boek: “Kinderen in de vroeg-christelijke kerk”.

Pas in de 3e eeuw is er enig bewijs dat kinderen werden gedoopt, ervoor niet. Tertullianus schreef omstreeks het jaar 200 dat hij niet gelukkig was met de kinderdoop. Hij vond dat een klein kind in geestelijk opzicht nog niet te doorgronden was. Ze moesten maar christenen worden wanneer ze Christus hadden leren kennen.

Hyppolytus schreef in Rome na het jaar 200 dat de kleintjes gedoopt moesten worden. Zijn geschrift is echter een vertaling, en de meest betrouwbare Latijnse versie ervan bevat dit gedeelte niet over de kinderdoop. Origenes (185-254) beschrijft de kinderdoop wel als een kerkelijke traditie, als zou deze gebaseerd zijn op de leer der apostelen. De meeste getuigenissen uit de oudheid met betrekking tot het dopen, geven te zien dat de doop vanaf het vroegste begin werd toegepast bij volwassenen. Daarbij werden de kandidaten ondervraagd, legden een openbare belijdenis af en werden de boze geesten uitgedreven. Niets wees erop dat jonge kinderen, laat staan baby's, werden gedoopt. Augustinus was de eerste die aan de kinderdoop een theologische onderbouwing gaf. Hij beweerde dat elk kind bij de geboorte reeds beladen was met zondes Schuld, wat hij baseerde op Psalm 51:7 en Romeinen 5:2. Hij heeft deze teksten echter foutief uitgelegd. Met de visie van Augustinus betreffende de zogenaamde “erfzonde” kon de kerk de kinderdoop rechtvaardigen. De volgelingen van Augustinus hebben vervolgens een mechanische visie op de genade ontwikkeld, dat genade een object is dat door daartoe ingewijde personen aan de juiste kandidaten kon worden gegeven. De Anabaptisten stelden hierbij de vraag hoe genade kon worden bewezen aan iemand die nog niet bewust kon geloven. Het dopen van kinderen is blijkbaar een rite zónder theologische basis!

Boekje over doop en opvoeding: TUSSEN MIJ en U

van drs. E.F. Vergunst en drs G. Dekker - v.d. Kuil.

Dit boekje gaat over de “heilige doop” (kinderbesprenkeling), en de geweldige rijkdom die God ons hierin zou hebben geschonken. Er worden in dit boekje hele mooie dingen naar voren gebracht, o.a.. over de geboorte en het wonder van een nieuw klein kind. God zou Zijn beloften in de doop aan de kinderen verzegelen, beloften die tijd en eeuwigheid gelden.

De doop -en als de schrijvers het woordje “doop” gebruiken, bedoelen zij daarmee altijd de zuigelingen besprenkeling- zou op een taak wijzen van de gemeente en de ouders. De dopeling zou Gods

verzegelende toezegging ontvangen, daar deze tot het verbond zou behoren.

En wanneer kinderen in hun onwetendheid gedoopt worden, zou de glans der eeuwigheid over dit getekende en onvolmaakte leven gevallen zijn. Dát zou troost geven in het toch al o zo moeilijke leven. Door de kinderen aan God kwijt te raken in hun nog jonge leven, zouden de ouders tot hun troost en zekerheid van de verkiezing en

Priester begiet het kinderhoofdje

zaligheid van deze kinderen de garantie ontvangen, wanneer de kinderen jong zouden sterven. De kinderdoop zou aanschouwelijk onderwijs zijn van wát de doop ons leert. Die taal van de doop, zou de taal van Christus Zelf zijn. Van het doopwater zou in de 1e plaats een veroordeling uitgaan, daar het wijst op de noodzaak van reiniging. Daarbij denken de schrijvers aan de zogenaamde “erfzonde” van het kind als erfelijke

belastbaarheid. Het beeld van de doop wijst op een ondergaan, een sterven aan onszelf, het begraven worden. De vraag die hier gesteld mag worden is, of een paar druppels water die op het voorhoofd van de zuigeling worden besprenkeld, symboliseren wat hierboven wordt beschreven? Dat kan toch niet! Een paar druppels water wijzen immers niet op een ondergaan, een sterven? Men begraaft toch iemand ook niet onder een paar korrels zand?

Verder zou de kinderdoop de afwassing van de zonden door Jezus Christus betuigen en verzegelen, waardoor de hemel zou opengaan. En ook hier weer de vraag of enige druppels water de gehele afwassing vermogen te symboliseren en deze zouden kunnen bezegelen? Men wast zelfs zijn handen niet met een paar druppels water, laat staan een heel lichaam.

Ja, in die betuiging en verzegeling meent men de stem van de Vader en de heilige Geest te horen. Dat is toch wel wat vreemd dat de Vader en de heilige Geest hun stem zouden laten horen over een soort doop die géén volledige doop of onderdompeling is.

Maar het gaat om de zekerheid en de troost, en die zou de doop ons volgens de schrijvers verschaffen, waarbij de Vader Zijn genadeverbond met ons zou oprichten. Het adoptierecht van het kind zou in dit merk- en veldteken (de kinderbesprenkeling) opgesloten liggen. Maar waarin het bewijs bestaat dat dit op aantoonbare waarheid berust, blijft achterwege, en dus kan dit nuchtere ouders niet aanspreken als verkoopargument van de kerken, om toch vooral baby's te laten besprenkelen.

Dán is er nog de opgang uit het water, wat volgens de schrijvers wijst naar de opstanding van Christus, hetwelk erop zou wijzen dat wij gerechtvaardigd zijn door het bloed van Christus. En ook hier weer de vraag of enkele druppels water het opstaan van Christus en de reiniging door Zijn bloed kunnen afbeelden? Wij laten de vraag hier even buiten beschouwing wat met die opstanding in werkelijkheid is bedoeld.

De alzo verkregen en suggestieve zekerheid blijkt zeer wankel, zo niet een luchtspiegeling te zijn, een via magie en bijziendheid verkregen troost, door zichzelf iets in te beelden. Tevens creëert het een onzekerheid bij mensen die niet hun kinderen laten dopen.

En dít zou dan het wáre geloof zijn, dat versterkt dient te worden door de kinderdoop. Dit geloof zou tot zekerheid gebracht dienen te worden door de versterking der sacramenten. Hieruit volgt dat het ware geloof op zich géén zekerheid zou hebben, aan een lege fles gelijk zou zijn, die gevuld dient te worden.

De doop staat er borg voor, volgens de schrijvers. Maar waarvoor staat de doop borg? Voor de eeuwige zaligheid, wordt gezegd. De enige troost in leven en in sterven zou géén andere zijn, dan de troost van de doop, volgens de schrijvers.

Dan denk ik persoonlijk dat wij in ons land niet meer weten wát de Heidelbergse Catechismus onder de énige troost verstaat, en dat de huidige opvattingen de som van het ontsporingsproduct zijn, dat reeds in de nadagen van de Reformatie zich inzette.

Wel zijn er volgens de gereformeerde opvatting levende en dode verbondskinderen, maar over de laatste moet men maar niet al te veel spreken. Zij die geen vruchten dragen van levensheiliging in Christus, zijn dode verbondskinderen. En voor hen wordt de verbondsgenade nooit eigendom. Maar alle levende kinderen pakken de draad op, aldus de schrijvers. En vandaar dat men erop wil wijzen: Verstaan wij onze doop wel?

De enige en zekere grond om de kinderen met het zogenaamde veldteken van het verbond te onderscheiden, is volgens de gereformeerden, dat de beloften ook voor de kinderen zijn, de beloften van verlossing door het bloed van Christus. En zo zou God het verbond met Abraham nu nog van kind tot kind bevestigen om Zijn Rijk te bouwen. (Zie hoofdstuk over ‘verzoening’, wat dat inhoudt).

Hier rijst de vraag of het verbond met Abraham hetzelfde is wat de gereformeerden als verbond zien voor hun kinderdoop? Stellig niet. En gelden de beloften inderdaad voor de kinderen? Eist de Schrift niet éérst geloof en daarna doop door onderdompeling? Nee, zeggen de gereformeerden, het is Gods ordening en bevel. Kijk, dat kan niet. Alleen kan het wanneer men Gods ordening omdraait, door éérst te dopen en daarna tot geloof te komen!

Dominé met dopeling. De positieve kant hiervan is, het opdragen van de kinderen in het midden der gemeente. De negatieve kant is dat men de “gedoopte” kinderen hun geloofsdoop ontnemt.

De schrijvers noemen de bediening van de doop “zeer eenvoudig”, (p.40) want wat is er eenvoudiger dan met water gewassen te worden? Sprak het oorspronkelijke doopformulier nog van “begieten”, later is met overgegaan tot besprenkelen. Hiermee heeft men het zich nóg eenvoudiger gemaakt dan men het zich reeds had gemaakt. Immers, afwassen is wel eenvoudig, maar wél onmogelijk door middel van enkele druppels. En die enkele druppels zouden vervolgens de kinderen voor hun leven lang getekend hebben, onafwisbaar. De doop is niet meer ongedaan te maken, stelt men. Daardoor zouden de kinderen onder de banier van Christus zijn en Gode geheel toegeëigend. De enkele druppels water zouden daarvoor het garantiebewijs vormen. Dat is dus inderdaad heel simpel en ongelooflijk, om daarmee zulk een geweldig grote zaak af te beelden en te verzegelen. Men moet wel een héél groot geloof hebben om zoiets te kunnen aanvaarden. Het is niet alleen simpel, maar het berust op magie, dat de doop het voertuig van de genade zou zijn!

In aardse dingen zou men zulk een wankele voorstelling of basis nooit aanvaarden. Wie zou er een duur huis kopen en er een aanbetaling op doen, waarbij hij de garantie zou krijgen, via enkele korrels zand in zijn handen, dat hij nu potentieel eigenaar is geworden. Dat is toch absurd. Dan gaat men toch naar de notaris en laat men de zaak beschrijven. Dát is werkelijke zekerheid. Die korrels zand zijn losse en vluchtige “zekerheden”, zo ook die enkele druppels water van de zogenaamde kinderdoop..

Doel en ontstaan van de kinderdoop

Onder de eerste christenen tijdens de eerste eeuwen waren er verhitte discussies rondom de vraag wat in feite het wáre christendom was, nl. of een mens zélf kon kiezen en geloven hoe hij diende te leven

Besprenkeling

overeenkomstig de eis van God, òf dat er richtlijnen nodig waren waarnaar men zich diende te richten.

Een Bijbel zoals wij die nu hebben was er toen nog niet en hetgeen Jezus en de apostelen hadden nagelaten was niet bepaald eenduidig en helder, zodat het op meerdere wijzen werd uitgelegd en niemand wist waaraan hij zich diende te houden.

De visie van hen die zich aan de richtlijnen -het geleid worden door de mening van het groepsverband- wilden vasthouden, won het in de regel van hen die zich beriepen op de persoonlijke vrijheid en leiding van de heilige Geest van het individu.

De groep won het dus van het individu.

De groep achtte het gebruik van machtsmiddelen toelaatbaar om de onwillenden en onwetenden tot gehoorzaamheid te dwingen, te helpen een christen te zijn naar de opvatting van de groep. De bisschop kreeg daartoe grote bevoegdheid. De hierdoor ontstane machtsstructuur werd geleid door een hiërarchische geestelijke stand en een christelijke staatsreligie. Dat heeft zich al een 20 eeuwen kunnen voortzetten. Het individu mocht niet zelfstandig geloven en handelen, bijbel lezen en denken, want dát was reeds voldoende grond om als ketter te worden aangeklaagd.

In de eerste eeuwen had de kerk (de groep) te strijden tegen de individuen, de Gnostieken (gnosis = kennis), tegen hen die zelfstandig wilden denken over het christelijke leven.

De kerk noemde zichzelf heilsinstituut, waarbuiten géén zaligheid bestond. Van geloofsdoopt maakte men kinderdoop, om gezinnen maar bij de kerk te houden, waardoor machtsuitbreiding. De kerk leerde de zogenaamde erfzonde, terwijl de gnosis leerde dat de mens persoonlijk vrij was en verantwoordelijk voor zijn doen en laten.

De kerk gebruikte macht, de gnosis leerde individuele vrijheid. De kerk stelde de Bijbel samen en werd boekreligie, de gnosis hanteerde alleen het O.T. De kerk achtte geweld geoorloofd om zielen te redden, de gnosis leerde géén geweld.

De kerk verzorgde de sacramenten alleen door mannen, en in de gnosis kon ieder de Bijbelse inzettingen bedienen, mannen en

vrouwen. De kerk zag de gnostici als kettters die het ware geloof bedreigden, temeer daar de gnostici met hun gedegen studie de kerk van repliek dienden. Een gnosticus was een ketter in de ogen der kerk, en kon nooit gelijk hebben. Discussie was uitgesloten, daar er maar één waar geloof was, n.l. dat van de R.K. kerk.

De gnostici hadden in veel gevallen gelijk. De kennis is goed, mits er een erfdeel bij is, dat de gnostici mogelijk misten.

Door pure machtsuitoefening heeft de kerk kunnen winnen en dat is in het verdere verloop van de kerk also gebleven. Wel is er altijd verzet gebleven tegen de kerk en haar macht.

De gnostiek heeft zich o.a.. in de katharen voortgezet, en het leek er soms op dat deze groep het katholicisme zou gaan verdringen. Totdat Rome de brandstapels liet roken en de Inquisitie invoerde, waarna het Katharisme bijna werd uitgeroeid. De kerk verweerde zich tegen de gnostici door te tonen dat dezen zich beriepen op geschriften die niet door de kerk canoniek waren verklaard. Dat waren o.a. de zgn.. Nag Hammadi-geschriften, die onlangs in Egypte werden gevonden. De gnostici verstopten of verbranden deze geschriften tijdens de vervolgingen. Uit veel dingen blijkt dat de geschiedenis van het vroege christendom overnieuw beschreven dient te worden, vanwege de R.Katholieke vervalsingen. De leer van Jezus en de rol van de vrouw, zoals in Nag Hammadi is geheel anders dan het katholicisme leert. Hierop geeft het boek van filosoof B. Moerland "Montsigur: gnosis, gnostiek en de katharen" een behoorlijke kijk.

De kerk kwam met haar leer van de erfzonde, uitverkiezing en verwerping, en daarbij de dreiging van de hel en het hellevuur en de duivel, waardoor het volk in de tang werd genomen. Het lidmaatschap der kerk gold als toegangsbewijs tot de hemel, en dáár wilden de

leken wel komen. De kinderdoop werd voorgesteld als het voertuig der genade, waardoor het kind behouden werd geacht. Rome hanteerde een soort “doorgeef-geloof”, van de apostelen aan de bisschoppen en priester, en van hen weer op hun beurt aan de leken. De kerk als groep beweerde geleid te worden door de heilige Geest. Dus kon de kerk zelf de Bijbel samenstellen uit 66 boeken, via een zogenoemde “heilige sortering”. De Bijbel werd de “Heilige Schrift” genoemd. De Schrift zelf spreekt echter wel ánders over het geleid worden door de heilige Geest., zie Romeinen 8:14.

De priesters moesten zich vooral bezighouden met het uitbannen van ongeloof en duivels (exorcisme) en ervoor zorgen dat de leken naar de hemel zouden gaan, uiteraard tegen betaling. Wel bleef het altijd een open vraag of de duivel nu een persoon, dan wel een vorm was, dus dé boze of hét boze was. Ook de Reformatie gaf daarop geen duidelijk antwoord. De Reformatie bleef in heel veel dingen nog Rooms Katholiek.

De Reformatie heeft het verbond gekoppeld aan de doop, Rome niet. De kinderdoop is in de vroege Roomse kerk ontstaan. Het kleine kindje dat gedoopt wordt, kan onmogelijk Christus bewust door het geloof hebben aangenomen, en dát is vereist om gedoopt te mogen worden, Markus 16:16, Handelingen 2:41. Er is een persoonlijke geloofskeus noodzakelijk, want in het andere geval zou God er stiefkinderen op na houden die nog niet kunnen geloven. Eerst geloof, daarna doop. En toch hangt de doop niet af van óns geloof, maar ze legt getuigenis af van een goed geweten, 1Petrus 3:21. De grond voor de doop ligt dan ook niet in het geloof als zodanig, maar in de belofte van het Evangelie, welke JHWH geeft aan hen die in Hem geloven.

Bij het éne sacrament (het Avondmaal) eisen de gereformeerden wél geloof, en bij het andere sacrament (de doop) niet. Dat is meten met twee maten.

Waarom grijpen de gereformeerden terug naar het verbond met Abraham en de besnijdenis? En waarom noemt men dit verbond dan niet in het Avondmaalsformulier?

En om welke belofte gaat het in Handelingen 2:39? Om de belofte van de heilige Geest, en niet om die van Abraham.

Collossenzen 2:10/12 is heel duidelijk. De Schrift toont dat de doop niet in de plaats van de besnijdenis is gekomen. Het gaat immers om de besnijdenis des harten.

Grondtaal

Dopen komt van het Griekse baptizo. De stam van dit woord is bapto. De letters iz als tussenvoegsel wijzen bij een Grieks werkwoord op iets dat er wordt veroorzaakt. Bapto is het in- of onderdompelen van iets in een vloeistof, wat er daarna geheel nat uitkomt. Onderdompelen maakt algeheel nat. In Mattheus 28:19 wordt het woord baptizo gebruikt, dus de onderdompeling van dopelingen. In werkelijkheid staat er: Gaat heen en **dompel** hen onder in

19 Gaat dan henen, onderwijst al de volken, dezelve dopende in den Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; lerende hen onderhouden alles, wat Ik u geboden heb.

Zie ook wat Luther en Calvijn hiervan hebben geschreven:

Maarten Luther schreef het volgende over het woord voor DOOP:

"In het Latijn kan het met onderdompeling vertaald worden, bijv. iets in water onderdompelen, zodat het geheel door water wordt bedekt. En hoewel die gewoonte buiten gebruik geraakt is... toch behoort men geheel ondergedompeld en onmiddellijk weer uit het water getrokken te worden. Want dit schijnt de etymologie van het woord te vereisen" (Maarten Luther, Opera, Tom. 1, blz.72).

Calvijn schreef het volgende in zijn Institutie van de Christelijke religie:

"Zelfs het woord DOOP duidt het onderdompelen aan; en het is zeker dat onderdompeling in praktijk was bij de primitieve gemeente" (Joh. Calvijn, Institutie, Boek IV, Hoofdst. XV, Art. 19).

Dit is een duidelijk getuigenis der reformatoren, als schril contrast tegenover de onduidelijke dooppraktijk der meeste reformatorische kerken, die zuigelingen besprenkelen en waarbij de ambtsdragers hun vingers indopen. Wat een geweldige kansen hebben de reformatoren laten gaan, door niet tot de doop door onderdompeling terug te keren!

Doopvont voor onderdompeling in Tunesië

Neptunes-doop, hier weet men nog wel wat dopen betekent

Doopsformulier

Via de kinderdoop zou Jahweh het vaste fundament van geloof in de harten der baby's leggen, zie artikel ds. A.J. Zoutendijk op Internet over "Geloofszekerheid". De geloofszekerheid zou met de doop in de kinderharten worden gegeven. Het doopsformulier (niet de Bijbel) zegt dat God ons verzekert dat Hij onze God is en zij Zijn kinderen zijn. Die kostbare "kinderdoop-geloofszekerheid" zouden kinderen -en later volwassenen- niet mogen verwerpen.

Citaat ds. A.J. Zoutendijk: Hoe kom ik aan die zekerheid?

Met deze vraag wordt bedoeld: Hoe krijg ik dat vaste fundament in mijn leven? Daarop is een heel eenvoudig en duidelijk antwoord mogelijk: dat fundament legt de Here, en niemand anders.

Maar als ik dit zeg, dan vraag ik me af: is de vraag hierboven wel goed? Als je zegt: hoe kom ik eraan? dan betekent dat, dat het er nog niet is - het moet nog komen. Eigenlijk doen wij met deze vraag de Here tekort, we bedroeven Hem ermee. Want Hij hééft die zekerheid, dat fundament al gelegd in ons leven.

Toen wij gedoopt werden, heeft God (zo zegt het doopsformulier) ons verzékerd, dat Hij onze God is en wij Zijn kinderen mogen zijn: Toen heeft Hij ons leven verankerd in Zijn beloften. En iedere keer als wij Zijn Woord horen of lezen, vernieuwt Hij deze verzekering.

De grote vraag is niet: hoe kom ik aan de zekerheid van het geloof? Veel belangrijker is de waarschuwing: Pas op, dat je die kostbare zekerheid in je leven niet wegwerpt of verwaarloost!

Boven het doopsformulier staat geschreven dat het formulier bedoeld is voor het bedienen van de heilige doop aan de kleine kinderen der gelovigen. Het formulier stelt dat de doop ons betuigt en verzegelt de afwassing der zonden. De Vader betuigt dat Hij met ons een eeuwig verbond der genade opricht en ons tot Zijn kinderen en erfgenamen aanneemt. De Zoon betuigt dat Hij ons wast in Zijn bloed, etc. De heilige Geest betuigt en verzekert ons door dit sacrament dat Hij ons tot lidmaten van Christus heiligen wil, etc. Door de doop ontvangen wij een zegel en ontwijfelbaar getuigenis, dat wij een eeuwig verbond der genade met God hebben. De kleine kinderen zijn zonder hun weten der verdoemenis in Adam deelachtig, en alzo zijn ze ook onwetend in Christus tot genade weer aangenomen. De ouders dienen te bekennen dat hun kinderen in Christus geheiligd zijn en behoren gedoopt te zijn. Daarna volgt het dankgebed, waarin men God dankt dat Hij ons en onze kinderen in Christus al onze zonden vergeven heeft. Dát is nog al wat! En dat door middel van een paar druppels water! Duidelijk zien we hierin dat de protestanten de Roomse visie op de kinderdoop hebben overgenomen, als zou deze het voertuig van de genade zijn. Waarop dit Bijbels te funderen is, blijft een open vraag. Men kan deze theorie niet baseren op de Bijbel. Deze theorie is eveneens niet met de praktijk van het leven in overeenstemming te

brenge. Het is gebleken dat veel -zo niet de meeste- kleine kinderen die gedoopt zijn, niet met het ware geloof begiftigd waren. Mensen die als klein kind gedoopt werden en later tot waarachtige bekering kwamen, hadden aan hun doop niets. De kinderdoop bezit geen pleitgrond.

Toch wel een vorm van magie die de protestanten handhaven wanneer zij hun kleine kinderen besprenkelen, door erbij aan te nemen dat alsdan het fundament van het ware geloof in hun harten zou worden gelegd. Wij doen wat (het kleine kind met wat druppels water natmaken en daarbij een bepaalde tekst uitspreken), en God zou dan ook wat doen (namelijk het fundament van het geloof leggen).

Op deze wijze is de kinderdoop niets anders dan een aloude magische inwijdingsrite.

De Heidelbergse Catechismus

In Zondag 26 en 27 van de H.C. wordt de kinderdoop een “uiterlijk waterbad van de afwassing der zonde” genoemd. Dit is een woordelijke tegenstelling, een contradictio in terminis. Hoe kunnen een paar druppels water die op het voorhoofd van een baby worden gesprenkeld ooit een “*waterbad*” worden genoemd?

Vraag 68 van de H.C. luidt: Hoeveel sacramenten heeft Christus ingezet in het nieuwe verbond of testament? Hier vereenzelvigd de H.C. het zogenaamde Nieuwe Testament van de Bijbel met het Nieuwe Verbond, wat o.a. in Jeremia 30 - 33 wordt genoemd, wat een hernieuwd verbond is met Israël, met de herstelde twaalf stammen die in de verstrooiing zijn. Een testament is héél iets anders dan een verbond. Het ging/gaat JHWH om een gedenken, niet om een sacrament of heilige handeling, waarbij iets magisch plaatsheeft.

Erfzonde

De zogenoemde “erfzonde” zoals door Augustinus geleerd, zou volgens de Gereformeerden niet geheel door de doop teniet gedaan worden. Rome leert wel dat de doop de erfzonde geheel wegneemt. Erfzonde houdt in dat zonde, schuld en straf overgeërfd zouden kunnen worden. Anderen zouden gestraft kunnen worden voor zonden

waaraan zij geen deel hadden. Zij zouden op de één of andere wijze medeplichtig zijn. De gehele mensheid zou gestraft mogen worden voor wat hun stamvader Adam heeft misdaan, alzo wordt het door Rome en de Reformatie geleerd. Hoe men dit kan rijmen met Genesis 18:25, Deuteronomium 24:16, 2Koningen 14:6, Spreuken 17:26 en Ezechiël 18:20 is een raadsel.

Kinderen kunnen immers pas gestraft worden voor misdaden van hun ouders wanneer zij zelf eraan meededen, wat in veel gevallen zo is. Dan zijn ze bewust medeplichtig. Wij kunnen geen schuld en straf van onze ouders erven wanneer wij geen daadwerkelijk aandeel in hun zonden hebben gehad. Wel heeft het mensdom te lijden onder de gevolgen van de zonden van het eerste mensenpaar. Niet dat het mensdom de zonden zou kunnen overerven van Adam en Eva. Een jonge baby kan nog geen persoonlijke zonde doen. Op zo'n wichtje kan geen zondes Schuld rusten. Wel lijdt het kind onder de gevolgen van de zonden der voorgelachten, doordat het met een onvolkomen natuur te maken heeft, met sterfelijkheid en een nog onvolmaakt lichaam dat aftakelt bij het ziek- of ouder worden. Wij zullen niet gestraft worden voor de gevolgen van de zonden der voorouders, maar slechts voor onze eigen foute daden, zie Mattheus 25:31-46, Johannes 5:29, Ezechiël 33. Wij mensen zijn volkomen verantwoordelijk voor onze eigen daden. Dus worden we wel in de gevolgen van de zonden geboren, maar zijn niet belast met een pak erfzonde, zoals geleerd wordt. Wij worden niet als zondaren, noch als heiligen geboren, maar als mensen die verantwoordelijk zijn voor onze daden. Wij maken van onszelf zondaren door de wetten van Jahweh te overtreden. Zodra we deelnemen in de zonde, nemen we deel in de dood, zie Romeinen 5:12. Niet vanwege erfzonde is de dood doorgedaan tot alle mensen, maar doordat alle mensen Adams voorbeeld volgden en zondigden. Door een tegendaad heeft de 2e Adam (Christus) de zonde teniet gedaan. Hij heeft de vloek weggenomen. Hoewel wij verbonden zijn met de gevallen natuur van Adam, komt Jahweh tot ons met Zijn aanbieding van genade en stelt ons voor de keus. De volle verantwoordelijkheid rust op onze schouders.

Wanneer wij de vergevende liefde van JHWH verachten of verwerpen, blijft er niets over dan de straf over de zonden.

Symboliek

Doop en Avondmaal zijn in de Bijbel slechts symbolische handelingen die wijzen naar een Goddelijk feit. De doop was reeds buiten het christendom bekend, o.a. in de Mithrasdienst, waar deze gold als inwijdingsrite, om deel te krijgen aan de mysteriën. De doop vond plaats in het bloed van een stier. De doop werd als middel gezien om ingewijd, dat wil zeggen, wedergeboren te worden. Deze gedachte is in de 2e tot 3e eeuw door de christelijke kerk overgenomen. Het ging toen bij de doop niet meer om het inwendige geloof, maar om een uitwendig teken. De kerk en de mensen verleerden alzo het innerlijk denken en gingen geheel op in uitwendigheden. Daarmee werd het innerlijk geloofsleven op nul gezet. Alzo werd de doop niet meer de bevestiging van een geestelijk aanvaarde realiteit, van de persoonlijke vereniging met Christus. Nee, de doop werd een ritueel waardoor de mens daadwerkelijk het geloof zou ontvangen. De leer der sacramenten werd liturgie, zoals bij de Nicolaïeten. De doop wordt alzo bijna niet meer toegediend aan gelovigen, maar aan ongelovigen opdat zij tot geloof zouden komen, om alzo onttrokken te worden aan het rijk van de satan. De doop aan onwetende kleine kinderen is hierop gebaseerd, zelfs de doop aan doden, om hen te onttrekken aan het verderf. De denkwijze der christelijke kerk werd gewijzigd en is sindsdien niet meer gecorrigeerd. De sacramenten dienden vanaf die tijd om het geloof te schenken en om daarna het ingeplante geloof te versterken, niet meer als teken van een belijdenis, niet meer als een getuigenis van hem of haar in wie Jahweh Zijn werk had verricht.

De kinderdoop geeft aan de ouders en later aan de kinderen valse verwachtingen. Volgens Marcus 16:16 is de doop het teken en zegel van een gelovige. De volgorde is: horen, geloven, en daarna belijden en dopen.

Gregorius van Nazianze wilde dat de kinderdoop uitgesteld werd totdat een kind enigszins redelijk kon denken, zo ongeveer tot de leeftijd van drie jaar.

De doop is meer het hoogtepunt dan het startpunt in het christelijk leven. Een overschatting ervan kan levenslange nadelige gevolgen hebben. Het gaat tenslotte niet om een uitwendig teken dat zo nodig gemist kan worden, maar het gaat om de inwendige hartezaak, de vernieuwing van Boven en het herstel in Elohims gunst, met de gehoorzaamheid des geloofs.

De mens ziet aan wat voor ogen is. Door uitwendige dingen, door de indrukwekkende vormen, en door de religieus gewijde zaken, worden de mensen meegevoerd en in vervoering gebracht. Het gaat echter om de kennis van de Verlosser van Israël, niet om een of ander veldteken van een zaak die door mensen is uitgedacht.

Wie in Hem gelooft, mag zich in Zijn naam laten dopen, waarbij wel gelet moet worden dat men dan ook Zijn naam duidelijk en woordelijk uitsprekt.

Er is onder de hemel slechts één naam gegeven door welke wij behouden zullen worden, en dat is de naam: JHWH.

Vraag: Is de kinder"doop" nu wél of niet in de Bijbel terug te vinden?

Antwoord: Nee!